No. 2941 Zaterdag 16 April 1938 55ste Jaargang

AMIGOE DI CURAÇAO

Dit blad verschijnt elke Woensdag en Zaterdag
Abonnementsprijs voor het gebiedsdeel
fl. 2.— per kwartaal bij vooruitbetaling.

Redactie: St. Elisabeth's Gasthuis Tel. 292
Administratie: St. Thomas-college Tel. 550
Uitgever: W. J. A. Donders.
Drukkerij van het Vicariaat.

Voor het Buitenland fl. 10.— per jaar
Afzonderlijke nummers fl. 0,10

CHINESE RODE KRUIS-MEISJES. De Chinese jeugd wordt geoefend om actief deel te nemen aan de oorlog. Deze meisjes, die een gedeelte vormen van de Rode Kruis Vereniging te Canton, worden onderricht in het gebruik van gasmaskers.

De Verrijzenis

Met geen enkel woord wordt in geen van de Evangeliën gesproken over de Verrijzenis van Christus. Het pleit voor de grote nuchterheid en zakelijkheid van de geschiedschrijving van de Evangelisten, dat zij enkel verhalen wat zij precies verantwoorden kunnen, geen letter méér. Christus was aan het kruis gestorven: dat had Joannes gezien. Men had Zijn lichaam begraven in een nieuw graf van een particulier, Joseph van Arimathea, lid van de Hoge Raad. Deze Joseph was in het geheim een leerling geweest van Christus, maar had onmiddellijk na Diens dood het lijk opgevraagd bij Pilatus en deze had het hem gratis afgestaan. De landvoogden pleegden anders van dergelijke verzoeken gebruik te maken om er een goede cent aan te verdienen.

De Joden zelf wisten precies waar Jesus begraven was, verzegelden het graf en plaatsten er een wacht bij. De grafsteen was verzegeld, zodat weghalen van het lijk onmogelijk was geworden voor de apostelen, indien zij daar al aan gedacht mochten hebben.

Daarna gebeurde er iets totaal onbegrijpelijks: de aarde beefde, er vlamde een verblindend wit licht uit de hemel, een engel daalde neer en rolde de steen van het graf. De eerste mensen die daarna bij het graf kwamen, constateerden slechts het feit, dat het leeg was, dat Christus op een of andere manier verdwenen was.

Hoogst eigenaardig geval! Iemand die van den prins geen kwaad weet, zou nog de theorie kunnen lanceren, dat het lijk gestolen kan zijn tussen de vlucht van de soldaten en de aankomst van Maria Magdalena.

Zo iemand zou daarmee zich slechts onsterfelijk belachelijk kunnen maken, aangezien men dezelfde morgen Christus zelf nog gezien heeft, levend, met het [illegible] had, voorzien van de [illegible] spreekbare legitimatiebewijzen: De lidtekenen van de kruisiging. En die verschijningen in zijn lichaam, dat men aan mocht raken, waarvan men de wondtekenen mocht betasten en bezien, duurde liefst nog veertig dagen lang. Ver over de vijfhonderd mensen hebben dat gezien.

Voor de Joden natuurlijk een allerellendigst geval. De soldaten van de wacht waren gloeiend overtuigd van de bovennatuurlijkheid van Christus' Verrijzenis. De Joodse priesters begrepen dat heel goed. Maar Christus mócht niet verrezen zijn; aan een verrezen Christus moet je geloven en ze wilden niet aan Hem geloven. Daar moest iets op gevonden worden. Voor geld kun je een huursoldaat laten zeggen wat je wil, maar het zou een duur grapje worden: Eerst dertig zilverlingen om Hem in handen te krijgen bij Zijn leven en nu nog heel wat meer om Hem dood te houden na Zijn dood.

De soldaten hadden wel zin in het geld maar maakten nog één moeilijkheid: ze zouden natuurlijk ter verantwoording geroepen worden voor het verlaten van hun post vóór het einde van de diensttijd en voor het verdwenen lijk. Maar ook dáár wisten de hogepriesters raad op: terwijl zij sliepen waren er mensen gekomen die het lichaam hadden gestolen; dat ontdekten ze natuurlijk pas na hun ontwaken en toen was de wacht overbodig geworden en waren ze maar gegaan. Logisch, niet waar? En als de landvoogd met die „verklaring" niet tevreden mocht zijn, dan zouden ze ook hém wel zoveel goud laten zien, dat hij geen gedachte meer zou overhouden voor dien gekruisigden Jood.

Die hogepriesters wisten het wel! Ze hadden het geval even goed door als hun land- en rasgenoot Paulus van Tarsis, die enige jaren nadien schrijven zou: „Als Christus niet verrezen is, dan is [illegible] Christus is verrezen en ons geloof is daarom niet ijdel.

M. L.

Hoe Oostenrijks lot werd bezegeld

Belangwekkende onthullingen over de achtergrond der gebeurtenissen.

„De Nederlander", het serieuze christelijk-historische dagblad, bevat een vrij uitvoerig maar uiterst belangwekkend verhaal over de gebeurtenissen der laatste weken, die tenslotte tot de vernietiging van Oostenrijks onafhankelijkheid hebben geleid.

Bij de inleiding tot dit verhaal legt het blad alle nadruk op de omstandigheid, dat de bron, waaruit 't de hieronder vermelde feiten heeft geput, van dien aard is, dat er geen enkele reden is aan de volstrekte authenciteit dezer gegevens te twijfelen.

Het blad laat dan 't relaas volgen, dat wij hier in zijn geheel overnemen.

Het Duitse invalsplan.

Wil men de reden van het Duitse ingrijpen juist nu navorsen, dan dient men terug te gaan tot begin Januari van dit jaar en naar de Oostenrijks-Duitse grens.

Een Oostenrijkse auto, uit Duitsland komende, wil passeren. Ondanks het feit, dat de burgemeester van een Oostenrijkse grens-stad aan het stuur zit, stellen de douanebeambten, die weten, dat ook in Oostenrijk zelf het nationaal-socialisme zijn vertakkingen heeft, een nauwkeurig onderzoek in.

En met succes. Want uit de reservebanden komt een grote hoeveelheid nat. soc. propaganda-biljetten, benevens een aantal documenten te voorschijn.

Een bestudering dezer documenten brengt de wenselijkheid aan het licht om een huiszoeking te doen aan een Weens adres, dat overigens reeds als een centrum van nat. soc. activiteit gesignaleerd stond.

Deze huiszoeking wordt ten spoedigste verricht en wel met een zodanige grondigheid, dat o.a. een tussenmuur in het betreffende perceel wordt afgebroken.

In die muur nu vindt men een volledig uitgewerkt plan voor een Duitse inval in Oostenrijk, gesignaleerd R.H., achter welke initialen men met aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid vermoedt Rudolf Hess, de plaatsvervanger van Hitler.

Uiteraard wordt bondskanselier Schuschnigg onmiddellijk met deze vondst in kennis gesteld.

Schuschnigg reactie.

Schuschnigg staat dan voor de vraag, hoe te handelen. En hij besluit dit ernstige feit niet te [illegible] twee zijden [illegible] van het betreffende document naar Hitler en vraagt in een begeleidend schrijven aan den Duitsen rijkskanselier hem binnen 24 uur te willen verzekeren, dat een inval, als in het document beschreven, nimmer zal plaats vinden.

In de tweede plaats zendt hij eenzelfde photocopie aan Mussolini. De koerier, die naar Italië reist, heeft echter instructie met de overhandiging te wachten totdat hem na het verstrijken der 24 uur door telefonische aanvrage zal zijn gebleken, dat Hitler niet heeft geantwoord.

Aldus geschiedt en daarna ontvangt Mussolini het document.

Mussolini's voorzichtige reactie.

Hitler reageerde dus vooralsnog niet op de stap van Schuschnigg. Mussolini daarentegen handelt wel.

Gezien het belang van de spil Berlijn—Rome is een officieel optreden van Italië uitgesloten. Ook Hitler zelf wil Mussolini niet benaderen.

Hij kiest een tussenweg en stelt zowel Goering, met wien hij persoonlijk bevriend is en dien hij liever mag dan Hitler, als Von Neurath, de minister van buitenlandse zaken, in kennis van de inhoud van het document.

Mussolini speculeert daarbij op de antipathie, die èn Goering èn Neurath jegens Rudolf Hess koesteren.

En zijn speculatie is raak.

Von Neurath is zeer verontwaardigd over het feit, dat hij als minister van buitenlandse zaken niets van deze plannen weet. En zijn verontwaardiging stijgt als hem blijkt, dat een zijner ondergeschikten, staatssecretaris Bohle, die sinds enkele maanden van de „Dienststelle Ribbentrop" (het „partijministerie" van buitenlandse zaken) naar Von Neurath's departement is overgeplaatst, wèl van een en ander op de hoogte is.

En Goering, die evenmin van iets wist, is al even verontwaardigd. Hij handelt onmiddellijk door aan generaal von Fritsch, bevelhebber van het leger, en aan admiraal Räder, bevelhebber van de vloot, de vraag voor te leggen of hun van het bewuste invalsplan iets bekend is.

Beiden ontkennen, dat dit het geval zou zijn. Beiden ook zijn ontzet over het feit, dat de partij (Hess) over het leger beschikt, zonder dat de leiding van leger en vloot daarin worden gekend.

Vergadering der generaals.

Von Fritsch — als leger-aanvoerder ten slotte het nauwste bij de zaak betrokken — besluit de legerleiding te raadplegen en roept 45 generaals tot een bespreking bijeen. Volstrekt niet geheimzinnig, zoals beweerd is, maar openlijk.

Dit blijkt wel hieruit, dat Goering ook onder de uitgenodigden is en dat laatstgenoemde Hitler van de voorgenomen bespreking in kennis stelt.

Hitler deelt in antwoord op deze mededeling mede, dat hij persoonlijk de vergadering wil bijwonen.

Alsdus geschiedt. Hitler komt en houdt een lange toespraak, waarin hij echter allerlei onderwerpen aanroert behalve de zaak waarom het gaat: het plan von [illegible] Hitler spreekt wel in algemene termen over leger en partij en stelt de aanwezige generaals ten slotte een drietal vragen:

1. „Heeft de leiding de Duitse weermacht in de hand?"

Von Fritsch stelt de wedervraag: „Welke leiding, de militaire of de politieke?"

Hitler: „de militaire."

Alle generaals beantwoorden de vraag dan bevestigend.

2. „Is de Duitse weermacht gereed tot een oorlog?"

Op deze vraag geven 23 generaals een bevestigend, 22 een ontkennend antwoord.

3. „Is na een nationaal-socialistisch bewind van vijf jaren de Duitse weermacht thans nationaal-socialistische ingesteld?"

Op deze vraag antwoorden 43 van de 45 generaals met neen. Slechts een tweetal, de generaals von Reichenau en Keitel, geven een bevestigend bescheid...

Hitler onthutst.

Hitler, die kennelijk onthutst is door deze stemverhouding, verlaat zonder een woord te zeggen, het vertrek. Goering loopt hem achterna.

Laatstgenoemde komt een kwartier later terug; bevestigt, dat de Führer door het antwoord op de derde vraag zeer getroffen is en geeft als zijn eigen oordeel, dat men niet op een dergelijke rauwe wijze de dingen had moeten zeggen.

Von Fritsch geeft dan het typerend antwoord: „Wij zijn militairen en de Führer heeft er geen belang bij, dat hem de [illegible]

De stille strijd tussen partij en leger is dan in volle gang. Aan intrigues uiteraard geen gebrek.

Zo doet Himmler, de beruchte chef van de Gestapo (geheime staatspolitie), alle moeite zelf benoemd te worden tot minister van oorlog onder het motief, dat ten eerste, men den minister von Blomberg juist op dat ogenblik zo goed kan lozen, omdat hij juist een huwelijk had gesloten met een dame, die naar veler opvatting niet bij zijn positie aanpaste en ten tweede, dat een benoeming van hem (Himmler), het leger en de politie in één hand zou brengen.

Hitler laat wel von Blomberg vallen maar bereidt Himmler een teleurstelling door wel zijn tweede motief te aanvaarden, maar zelf de leiding van het oorlogs-ministerie met die der politie te combineren.

Maar ook overigens talrijke mutaties. Von Fritsch moet na zijn initiatief weg. Wie zal hem opvolgen? De keus gaat — begrijpelijk — tussen de beide generaals die Hitler's laatste vraag bevestigend hebben beantwoord. Tussen von Reichenau en Keitel dus.

Von Reichenau is echter voor legerkringen als volbloed-nazi onaanvaardbaar. Hij wordt dan ook wel tot een hoger rang geroepen, maar krijgt niet het opperbevel.

Blijft dus Keitel, die dan ook direct onder Hitler het oppercommando der weermacht krijgt en in rang met de ministers wordt gelijkgesteld.

Ook von Neurath valt en wordt vervangen door Ribbentrop.

Talrijke verschuivingen in de hoogste legerrangen vinden plaats.

En het Duitse volk vraagt zich af, wat dit alles betekent, of het leger dan inderdaad — zoals wel wordt gefluisterd — ten dele niet met de partij harmonieert en hoe dit alles zich zal ontwikkelen...

Hitler tast door.

Hitler, voortreffelijk verstaander van de gevoelens der massa, beseft, dat hij een eclatant buitenlands succes nodig heeft om de indruk van onbehagelijkheid, die door het voorgaande bij het volk is ontstaan, weg te nemen.

En dan herinnert hij zich het verzoek van Schuschnigg om binnen 24 uur te willen bevestigen, dat hij geen plannen tot een aanval in Oostenrijk had.

Op dat verzoek heeft hij toen niet gereageerd. Maar nu komt hij erop terug door Schuschnigg te vragen voor een bespreking van deze kwestie naar zijn landhuis op de Obersalzberg bij Berchtesgaden te komen.

Op Schuschnigg is dus ten aanzien van die reis naar Zuid-Beieren geen pressie uitgeoefend naar vrij algemeen verondersteld is geworden, maar die reis is het — indirecte — gevolg geweest van zijn door den koerier overgebrachte vraag aan Hitler.

Op zichzelf beschouwd is dit detail niet van groot belang.

Maar wel belangrijk is het feit, dat [illegible] tegen Oostenrijk.

Berchtesgaden.

Als Schuschnigg echter eenmaal in Berchtesgaden is, wordt er wel degelijk pressie uitgeoefend.

Hitler ontvangt hem in bijzijn van den nieuwen minister van buitenlandse zaken en een viertal generaals, waaronder opnieuw de beide „ja-stemmers", Keitel en Von Reichenau.

Maar bovendien — en dit detail was ons tot nu toe onbekend — zitten in een ander vertrek de twee in 1934 naar Duitsland uitgeweken leiders van de nat. soc. revolutiepoging die tot de moord op Dollfuss leidde.

Met dezen gaat Hitler telkens overleg plegen tijdens zijn onderhoud met Schuschnigg.

Men kent het resultaat: aan de Oostenrijkse bondskanselier wordt een overeenkomst voorgelegd, die hij weigert te tekenen zonder overleg met zijn regering.

Ten slotte is de eis gevolgd: vóór 16 Februari toegegeven, anders zal Hitler's Rijksdagrede het sein tot de onketening der nat. soc. actie worden.

Voor die drang is de Oostenrijkse regering gezwicht. Het gemengde Kabinet komt tot stand. De nationaal- socialistische beweging krijgt — zij het formeel als onderdeel van het Vaderlandse Front — haar vrijheid terug.

Wie echter — al dan niet noodgedwongen — jegens het nationaal-socialisme toegevendheid betoont, is vrijwel zeker verloren.

Oostenrijk heeft dit weer ondervonden. In een laatste heroïsche poging tracht Schuschnigg van het onafhankelijk Oostenrijk nog te redden wat te redden valt.

Het einde.

Hij is niet geslaagd. En het is wel zeer tragisch, dat de omstandigheden hem hebben genoopt tot het nemen van een initiatief — de vraag aan Hitler na de vondst van het document — dat het proces van Oostenrijk's annexatie zonder twijfel heeft verhaast. Ook al was dit proces in de toekomst naar alle waarschijnlijkheid onafwendbaar, dan blijft dit toch een bittere gedachte.

Dit alles overziende, komen de laatste woorden, die Schuschnigg tot zijn volk sprak, weer in onze herinnering:

„Got schütze Oesterreich".

ALGEMEEN POLITIEK OVERZICHT

We vieren de Paasdagen, die in de vroegere dagen van het Christelijk Rusland op een bijzonder plechtige wijze gevierd werd door het geven van cadeaux. Ook het huidige Sovjet Rusland zal met Pasen een cadeautje geven aan Sovjet Spanje, maar natuurlijk in de geest van het Bolsjewisme n.l. een 150 tal bommenwerpers, die dan tevens de laatste inzet vormen zullen in de grote strijd op het Iberisch schiereiland, welke in feite gevoerd is tussen Fascisme en Bolsjewisme en, of het zou wel heel raar moeten lopen, ten gunste van het Fascisme zal beslecht worden.

Franco is dezer dagen gekomen tot op 13 K.M. afstand van de Middellandse Zee, waarmee dan de weg Barcelona—Valencia—Madrid is afgesloten. Toch blijven de regeringen van Valencia en Barcelona de uiterste pogingen doen om een debacle van Barcelona te voorkomen; hun eigen weerstand is niet groot, maar het is de vraag wat Rusland en Frankrijk nog de laatste dagen zullen doen voor de republikeinen. Doch daartegenover staat ook de vraag, wat doen Duitsland en Italie nog?

Onze lezers weten, dat er tussen Italie en Engeland onderhandelingen gaande zijn, waarbij ook een oplossing komen zal in de kwestie van de Italiaanse vrijwilligers. Welnu dezer dagen zijn deze onderhandelingen tot een goed einde gebracht en heden zal het verdrag dat 20 pagina's groot is, worden ondertekend en daarna gepubliceerd.

Men heeft het keurig geheim gehouden wat de inhoud zijn zal?

En welke de gevolgen zullen zijn , zal de toekomst ons moeten leren.

Want heel veel vertrouwen hebben we niet meer in de politieke beloften en contracten; en allerminst wel van de fascistisch landen. Italie even goed als Duitsland.

Want in de politiek tegenover Oostenrijk, heeft Italie al een even minderwaardige rol gespeeld als Duitsland.

Op de rol van dit laatste land, is al verschillende malen gewezen, maar het is vandaag daarom ook wel eens van belang op Italie's houding te wijzen.

Onze lezers zullen zich nog wel herinneren hoe Mussolini na de Duitse overweldiging een rede heeft gehouden en betoogde, dat dit een zuivere kwestie was van binnenlandse politiek der Duitsers die de grote meerderheid van Oostenrijk vormden. Italië had hier geen belang, en dit was ook het geval in 1934. Toen zijn alleen Italiaanse troepen naar de Brenner gezonden om eventuële excessen op Italiaans gebied te voor komen.

Maar het schijnt dat geheugen van Mussolini hem bedenkelijk in de steek gelaten heeft.

En daarom willen we nog eens de volgende feiten in herinnering brengen.

In het telegram van rouwbeklag naar aanleiding van de moord op Dollfuss liet Mussolini aan de Oostenrijkse regering weten: „De onafhankelijkheid van Oostenrijk, waarvoor Dollfuss gestorven is, is een beginsel, dat door Italië werd verdedigd en met nog meer hardnekkigheid zal worden verdedigd in buitengewone moeilijke tijden. Dolfuss heeft zijn volk tot het einde toe gediend met volstrekte afwezigheid van eigenbaat en verachting van gevaar. Zijn nagedachtenis zal worden geëerd niet slachts door Oostenrijk, maar overal in de beschaafde wereld, die reeds door haar zedelijke veroordeling hen, die rechtstreeks en indirect de schuldigen zijn, getroffen heeft. Ik geef hierbij uitdrukking aan mijn rouwbeklag, dat de tolk is van de eensgezinde gevoelens van afschuw en leedwezen van het Italiaanse volk".

Van de stemming, die de moord op Dollfuss te Rome had gewekt, kan het volgende Reutertelegram d.d. 29 Juli 1934 getuigen: „In Romeinse kringen wordt grote aandacht geschonken aan een artikel, verschenen in de „Messagero" van gisterochtend, dat, naar men zegt, door den Duce rechtstreeks is geinspireerd. Het is overbodig te zeggen, doet het blad opmerken, dat Italië niet zal deelnemen aan een démarche, welke de andere mogendheden misschien zullen ondernemen. Het is reeds vaak voorgekomen, dat beloften van de Duitse regering niet zijn gehouden. Men onderhandelt geen twee maal op voet van gelijkheid met dengeen, die met zoveel cynisme de wetten van de eer tekort heeft gedaan. Er is op het ogenblik geen regering, die ten aanzien van Duitsland niet het volste recht heeft, zijn volledige vrijheid van handelen te hernemen."

De „Giornala, d'Italia, het blad van Virginio Gayda, de spreektrompet van den Duce, bevatte op 30 Juli 1934 de volgende verklaring: „De onafhankelijkheid van Oostenrijk is één der voorwaarden voor de vrede van Europa. Duitsland kan in het Oosten en Westen en Noorden terugverlangen wat het verloor; — Oostenrijk is steeds een onafhankelijke staat geweest, en Duitsland kan geen rechten daarop doen gelden."

Zoals men uit deze ondubbelzinnige uitingen van de spreekorganen van den Duce kan constateren, kon Duitsland geen rechten op Oostenrijk doen gelden. Italië had zich, mischien zonder uitdrukkelijk verzoek van Oostenrijk, maar niet zonder dat er hartelijke vriendschapsbetrekkingen tussen Rome en Wenen bestonden, die hetzelfde jaar nog werden bevestigd door de Protocollen van Rome, feitelijk voor de onafhankelijkheid van Oostenrijk garant gesteld. De samentrekking van troepen op de Brenner in Juli 1934 had wel degelijk ruimer betekenis dan 'de „elementaire voorzorgsmaatregelen", die de Duce thans pour le besoin de la cause heeft uitgevonden. Hij heeft met hetzelfde cynisme, dat hij in Juli 1934 naar aanleiding van de moord op Dollfuss aan Duitsland verweet, aan dit land Oostenrijk prijsgegeven. Men kan hieruit afleiden wat het woord van den dictator waard is. Mussolini heeft de tragedie, die Duitsland aan Oostenrijk heeft voltrokken, in laatste instantie verklaard als een „onafwendbaar noodlot." De geschiedenis staat niet stil en het is denkbaar, dat Mussolini er nog eens spijt van zal hebben, dat hij dit noodlot niet heeft tegengewerkt, zoals hij dat heeft gedaan, toen hij in 1934 aan de Brenner Duitsland een halt toeriep.

Hoe dit intussen ook zij, deze geheel tegenstrijdige houding van Mussolini bewijst opnieuw helder en duidelijk, welke waarde kan toegekend worden aan een staatkunde, die zoals het fascisme en nationaal-socialisme, zich niet baseert op zedelijke beginselen, die gelden voor alle tijden en voor alle beschaafde, christelijke volkeren, maar als hoogste recht proclameert wat op een gegeven moment het meest in 't belang is van de Staat, die men vertegenwoordigt en dient.

Zo zegt Hitler ook in „Mein Kampf": „Wat het belang is van het Duitse volk is daardoor het hoogste recht". Daarmee worden alle zedelijke waarden op losse schroeven gezet en zijn de vriendschappelijke beloften door Berlijn en Rome aan elkander gedaan of door Italië aan Engeland van nul en gener waarde.

Tussen Juli 1934 en Maart 1938 zijn nog geen 4 jaar verlopen en verloochent Mussolini zich zelf volkomen omdat het Italiaanse belang thans meer gediend is met de vriendschap van Duitsland dan in 1934.

Waarom zou hij wanneer over een paar jaar zijn belang weer anders ligt zich weer niet verloochenen?

INDOCHINA.

Indochina, het Franse koloniale gebied in Zuid-Azië, is één van die landen, welke door hun ligging, bodemgesteldheid en klimaat als het ware één natuurlijke malaria-haard vormen, waar de malariamuskieten (de Anopheles) in massa's hun broedplaatsen vinden en waar in sommige streken practisch de gehele bevolking met malaria besmet is.

In December 1929 werd de organisatie van de Malaria-bestrijding opgedragen aan het Instituut Pasteur, het over de gehele wereld bekende Instituut, dat ook in Indochina) een drietal inrichtingen heeft, n.l. te Saigon, Hanoi en Nhatrang.

Het eerste belangrijke werk, waarmede men zich bezighield, was het in kaart brengen van de malaria in Indochina, opdat men een overzicht kon krijgen van de toestanden aldaar. Hiertoe stelde men in 1930 een uitgebreid onderzoek in. Aan de hand van de verkregen gegevens leidde men de malariabestrijding in bepaalde banen, welke ook grotendeels nu nog gevolgd worden.

Alvorens het Instituut Pasteur zich intensief met de malariabestrijding ging bezighouden, waren reeds tal van particuliere ondernemingen tot een geregelde kininisatie van hun bedrijven overgegaan. De grote spoorwegondernemingen zijn hiermede feitelijk het eerst begonnen, wat overigens zeer verklaarbaar is, daar anders hun arbeiders bij de aanleg der spoorlijnen, die vaak door moerassige streken lopen, een dankbare prooi voor de malariamuggen zouden zijn geworden.

De resultaten van de particuliere bestrijdingsmaatregelen zijn zeer gunstig, zoals ook blijkt uit hetgeen H. Morin en L. A. Bordes hieromtrent zeggen:

> „Het practische en onmiddellijke resultaat van de malariabestrijding in Cochinchina doet ons het beste hopen. In Cochinchina hebben wij gezien, dat zelfs de crisis de strijd tegen de malaria verder begunstigt en wel door de grote besparingen".

Nu bovendien ook de Malaria-Commissie van de Volkenbond zich ten gunste van een Korte Kininekuur met relatief kleine dosis Kinine heeft uitgesproken, ter vervanging van de vroegere maandenlange behandeling met grote doses, is te verwachten, dat deze zeer economische malariabehandeling weldra algemeen ingang in Indochina zal vinden.

Nu bovendien ook de Malaria-Commissie van de Volkenbond zich ten gunste van een Korte Kininekuur met dagdoses van 1—1,3 gram kinine gedurende 5—7 dagen heeft uitgesproken, ter vervanging van de vroegere maandenlange behandeling met grote doses, is te verwachten, dat deze zeer economische malariabehandeling weldra algemeen ingang in Indochina zal vinden. Als prophylaxe beveelt deze Commissie een dagelijkse dosis van 400 m.g. aan gedurende het gehele malaria-seizoen.

19

Het zaad, door de haat gezaaid, geeft altijd een oogst van vervloeking, een oogst van tranen en bloed.

Het verlies van moeder, is het eerste verdriet, dat wij zonder haar moeten dragen.

In strengheid mag men nu en dan misschien te kort schieten, in goedheid nimmer.

Wie de bloemen langs de eigen weg voorbij ziet, om te kijken naar die, welke langs andere wegen bloeien, zal altijd met lege handen gaan en u nooit iets te geven hebben.

BUITENLAND.

SCHUSSNIGG'S HUWELIJK?

We hebben enkele dagen geleden in de Curaçaose Volkskrant een artikel zien overgenomen over Schussnigg. Onder de kop stond met dikke letters „een voorbeeldige katholiek" en aan het slot stond de mededeling dat deze „voorbeeldige katholiek" binnenkort in het huwelijk zou treden met de „gescheiden" gravin Fugger.

Aan ieder katholiek zal het moeten zijn opgevallen, dat dit contradictie in terminis is. Wanneer een katholiek zou gaan huwen met een „gescheiden" vrouw is zo'n katholiek alles behalve „voorbeeldig" meer.

Naar aanleiding van deze geruchten over huwelijksplannen van Schussnigg, seinde echter de Weense correspondent van „De Tijd" aan zijn blad:

Naar wij uit de meest betrouwbare bron vernemen, is van een huwelijk van den ex-bondskanselier dr. Kurt Von Schussnigg met gräfin Fugger geen sprake.

Zowel bij informatie aan de bisschoppelijke kanselarij als bij den pastoor van de parochie, waaronder het slot Belvedere ressorteert, is van een dergelijk huwelijk niets bekend, zodat al de berichten hierover in de pers gelanceerd op onwaarheid berusten.

Schussnigg bevindt zich nog steeds in Schutzhaft in het slot Belvedere.

ZIJN DE ZELFMOORDEN IN WENEN WEL ECHT?

Tot nu toe horen we nog steeds van een groot aantal zelfmoorden in Wenen, Allen transocean berichten, dus komend van het propagandabureau van Göbbels.

Naar aanleiding hiervan schrijft het [illegible]

In verband met de berichten als zouden verschillende vooraanstaande persoonlijkheden van het vorige regime in Oostenrijk zelfmoord hebben gepleegd, verzoekt men ons te willen mededelen, om tegenover dergelijke berichten het grootste voorbehoud aan de dag te willen leggen, Men wil het in Oostenrijk blijkbaar doen voorkomen, dat met het verdwijnen van het vorig bewind een volkomen ineenstorting zou hebben plaats gehad van de zenuwen en het weerstandsvermogen dezer vroegere leiders, die geen betere weg zouden hebben weten te bewandelen dan vrijwillig de dood in te gaan.

Er is alle reden om aan te nemen, dat ofwel verscheidene van deze zelfmoordberichten volkomen zijn gefantaseerd, ofwel dat zij worden verspreid, om andere gebeurtenissen te maskeren. In dit verband herinneren we slechts aan een der vele slachtoffers van de bloednacht van 30 Juni 1934 Erich Klausener, de leider van de Katholieke Actie in Berlijn, van wien eerst bericht werd, dat hij zelfmoord zou hebben gepleegd, doch later bleek, dat hij „vermoord werd".

DE KERKELIJKE HIERARCHIE IN 1937.

Volgens het onlangs verschenen Annuario Pontificio van 1938 werden er in het afgelopen jaar drie nieuwe aartsbisdommen opgericht, alle drie in de Ver. Staten, en 12 nieuwe bisdommen, waarvan 4 in de Ver. Staten; 3 in Brits-Indië en verder op de Philipijnen, In Japan, in Brazilië, in Lithauen en op Sicilië.

Momenteel zijn er 219 aartsbisdommen en 929 bisdommen. Het getal der titulaire bisschoppen groeide van 712 tot 745. De meeste hiervan zijn hulpbisschoppen en Apostolisch Vicarissen.

In 1937 werden zes nieuwe Vicariaten opgericht en 9 Prefecturen werden verheven tot Apostolisch Vicariaat. Verder werden er 20 prefecturen opgericht; de meesten hiervan waren in Africa en China.

Op het ogenblik zijn er 67 Kardinalen. Twee stierven er in 1937 en twee sinds het begin van dit jaar.

Gedurende het pontificaat van Pius XI stierven er 68 kardinalen, waarvan 24 door deze Paus waren benoemd.

Z. Em. Gennaro Kardinaal Granito Pignatelli di Belmonte is de oudste Kardinaal. Hij werd Kardinaal benoemd in 1911 door Paus Pius X en werd dezer dagen 87 jaar. Hij is deken van het H. College.

Z. Em. Leo de Skrbensky is nog de enige Kardinaal, die door Paus Leo XIII werd benoemd. Hij is 37 jaar Kardinaal en was nog geen 38 jaar, toen hij Kardinaal werd. 't Jongste lid van het H. College is Z. Em. Manuel Kardinaal Concalves Cerejeira, patriarch van Lissabon. Hij is thans 49 jaar en was 41 jaar, toen hij kardinaal werd.

De hierarchie betreurde in 1937 de dood van 67 personen; 2 kardinalen; 8 zetelende aartsbisschoppen; 11 titulair aartsbisschoppen; 32 residerende bisschoppen en 12 titulair bisschoppen.

Gewelddadig was de dood van de Nederlandse bisschop in China Mgr. Schraven en de aartsbisschop van Valladolid stierf juist nadat hij uit de gevangenschap der Roden was ontvlucht.

Het Vaticaan is vertegenwoordigd in 37 verschillende landen door 31 Nuntii en 1 zaakgelastigde. Joego Slavië en Uruguay hebben momenteel geen vertegenwoordiger; ook de Valencia-regering niet.

Verder heeft de H. Stoel 15 Delegaten zonder politiek karakter.

DE ONTEIGENING IN MEXICO.

Aan de mededelingen van de Londense financiele agenten van de Mexican Eagle ontlenen we enkele gegevens over genoemde conflict. Wanneer deze gegevens waar zijn, dan is wel duidelijk de misdadige opzet van deze roof, waarbij de strijd ging onder het motto „vóór de arbeiders", maar in feite ten nadele van de arbeiders en ten voordele van enkele politiekelingen.

De aanleiding tot de confiscatie was een afwijzing door het Opperste Hof van Mexico van het hoger beroep van de Mexican Eagle tegen de uitspraak van de Labour Board.

Deze uitspraak was van dien aard, dat zij aan de maatschappijen verdere betalingen aan de arbeiders oplegde, welke 26 millioen pesos per jaar zouden kosten, doch volgens een zorgvuldig opgestelde berekening van de ondernemingen practisch uit zouden komen op meer dan 40 millioen pesos per jaar. Verder dat gedurende het eerste jaar een extra bedrag van ongeveer 23 millioen pesos zouden nodig zijn voor achterstallige betaling over 1937. Dit had betekend, dat indien de maatschappijen de uitspraak hadden geaccepteerd, een bedrag van meer dan 60 millioen pesos over 1938 betaald had moet worden. Vergeleken met deze cijfers kwam de netto winst van de ondernemingen over de laatste drie jaren op gemiddeld 23 millioen pesos per jaar uit. Het is daarom duidelijk dat de ondernemingen niet in staat waren aan de voorwaarden van de uitspraak te voldoen.

Onjuiste beschuldiging.

Het is een erkend feit, dat de arbeiders in de petroleumindustrie reeds lonen en privileges genoten, welke die van de arbeiders in andere industrieën in Mexico verre overtroffen. Desondanks hebben de autoriteiten bij de besprekingen van de labour board bij de verschillende discussies, welke plaats gevonden hebben na de publicatie van de uitspraak er op aangedrongen, dat de ondernemingen [illegible] Teneinde deze limiet tot het uiterste op te voeren, werd aangevoerd dat de ondernemingen de gepubliceerde winstcijfers met opzet aanmerkelijk te laag gesteld hadden. Hiertegenover is aangevoerd dat de jaarresultaten van de maatschappij steeds gecontroleerd zijn door bekende accountanskantoren en dat afdoende bewijzen geleverd werden om deze beschuldigingen van de board te weerleggen. De uitspraak werd echter bevestigd.

De houding van de autoriteiten maakt de kosten van de uitspraak groter dan de feitelijke winsten, welke verdiend zijn. Hoewel bij het Opperste Hof aangedrongen werd om deze allerbelangrijkste kwesties ten minste onder de ogen te zien, weigerde het zulks te doen en wel op grond van de stelling, dat een dergelijke analyse niet de taak was van dit lichaam. Dit ongeacht het feit dat zoals reeds aangetoond, de gehele basis van de uitspraak een valse raming van de verdiende winsten betrof. De uitspraak, afgezien van de verhoging van basislonen, bevatte verder nog de volgende belangrijke privileges:

O.m. een veertigurige vijfdaagse werkweek met uitbetaling van lonen voor 56 uur. Vier tot zes weken vacantie per jaar met volle betaling van lonen. Zestien verplichte rustdagen per jaar met doorbetaling van loon. Oprichting van een spaarfonds. Extra toewijzingen voor de arbeiders. Pensioenen tot 80 pct. van de lonen. Gedwongen levensverzekering, waarvan de maatschappijen de helft van de kosten zouden moeten dragen. Dubbele betaling onder bepaalde omstandigheden, hetgeen practisch vaak viervoudige betaling en zelfs meer zou worden. Het recht om particuliere redenen drie dagen vacantie te vragen met doorbetaling van loon, zo dikwijls dat gewenst zou zijn. Het recht om voor 120 dagen per jaar vacantie te eisen zonder dat het loon zal worden doorbetaald. Ten slotte zouden alle buitenlandse technici binnen drie jaar uit Mexico verwijderd moeten worden.

Afgezien van de economisch gesproken onmogelijke eisen die door de uitspraak van het Hof werden gesteld, waren deze ook administratief gezien niet na te leven. Hoewel de ondernemingen reeds het closed-shop-principe hadden aanvaard, hetgeen betekende dat alle georganiseerde arbeiders te werk konden worden gesteld, en dat arbeiders wegens een vergrijp tegen de statuten van hun vakvereniging alleen reeds konden worden ontslagen, zouden al deze bepalingen nog redelijk na te leven zijn geweest, indien ook de vakvereningen een redelijke houding hadden aangenomen.

Doch bij de toestanden die in het afgelopen jaar heersten, waarbij het aannemen en ontslaan van werknemers, promotie en terugstelling niet meer door de ondernemingen zelf geschieden en ook niet meer afhankelijk was van de verdiensten van de arbeiders, doch afhankelijk was van de willekeur van de leiders van de vakverenigingen, werd door de ruimere interpretatie welke bovengenoemde privilegies invoerden, de toestand die reeds vrijwel ondragelijk was, geheel onmogelijk gemaakt.

Discipline was reeds geheel verdwenen en overal heerste inefficiency. Ondanks dit alles hebben de ondernemingen toch al het mogelijke willen doen om een oplossing te vinden voor de moeilijkheden. Zodoende werden condities aangeboden, die de maatschappijen ongeveer 22.500.000 pesos per jaar zouden kosten. Daar dit onder de bestaande arbeidstoestanden een zo geringe winstmarge met zich meegebracht zou hebben, dat de aandeelhouders geen rendement op hun beleggingen zouden kunnen verwachten, hebben zij er op aangedrongen, dat de administratieve clausules zodanig zouden worden herzien, dat de onderneming een redelijke controle over hun eigen bedrijven zouden krijgen. Dit aanbod werd van de hand gewezen.

Als gevolg van de uitspraak van het Opperste Hof, waarbij erkend werd, dat als gevolg daarvan een arbeidersovereenkomst met een extra uitgave van 26 millioen pesos per jaar de enige wettelijke oplossing zou zijn geweest, werd een ernstige poging gedaan om alsnog tot overeenstemming te komen op basis van een regeling, volgens welke genoemde uitgave van 26 millioen pesos per jaar de uiterste limite zou worden, doch op voorwaarde, dat de administratieve clausules zodanig herzien konden worden, dat de toestand althans dragelijk zou worden, en de verwachting van grotere efficiency en lagere productiekosten zou bestaan. Het valt te betreuren dat zelfs deze pogingen op niets zijn uitgelopen.

Het is veelbetekenend, dat

1. De eisen van het gouvernement en de werklieden niet accuut werden voordat de Mexican Eagle het nieuwe Poza Rica veld in productie bracht na lange jaren van volhardend onderzoek, waaraan zoveel kosten werden gespendeerd, dat het de hoogste eisen stelde aan haar financiele draagkracht.

2. De uitspraak altijd uitzondert de werklieden, die tewerkgesteld zijn op de velden, welke door het departement van petroleum, dat tot het gouvernement behoort, werden geëxploiteerd.

Men lette er ook op, dat de werklieden steeds door het gouvernement zijn gewaarschuwd, dat als zelf de exploitatie van de velden der maatschappij overnam, de bepalingen van de uitspraak geen effect zouden kunnen sorteren en dat de werklieden er zelfs op moeten rekenen, dat hun huidige lonen en voorrechten zouden worden verminderd.

NEDERLAND.

VERSCHIL.

De „Utr. Cour." schrijft:

Kautsky is een historische naam in de ontwikkeling der volksbeweging van de vorige eeuw. Tijdens de bloeiperiode van de Hohenzollernse keizersdynastie was die naam [illegible]: het was de naam van een voorman der sociaaldemocratische stroming, die begrippen voorstond, enigszins afwijkende van de theorieën van Marx en Lassalle, wiens volgelingen een eigen, op menig punt ietwat gematigder opvatting voorstonden dan de klassieke.

Deze Kautsky leeft nog; hij is thans 83 jaar oud en bracht sinds jaren zijn ouderdom door te Wenen, waar hij nog altoos zijn studie voortzette.

Dit is nu in dit geval het tekenende: hoewel de sociaal-democratie als partijformatie in Oostenrijk verboden was, heeft de regering te Wenen noch onder Dollfuss, noch onder Schuschnigg hem ooit een haarbreedte in de weg gelegd.

Thans, na de overweldiging van Oostenrijk door het nationaal-socialisme, heeft de hoogbejaarde grijsaard, uit gegronde vrees voor molest, zijn toevlucht moeten zoeken in het om zijn asylrecht vermaarde gastvrije Nederland.

Ziedaar in de practijk het verschil tussen het katholieke Staatsbeleid en de houding der nation.-socialisten, die de katholieke regeerders van Oostenrijk onverdraagzaamheid jegens en onderdrukking van hun tegenstanders verweten.

6

De Heer en Mevr. van der Sar-Vuyk
geven kennis van de geboorte
van hun zoon
Helgi, Sigoerd, Winfried.
Curaçao, 13 April. St. Elizabeth-Gasthuis.

CURACAO.

PONTIFICALE H. MIS.

De pontificale H. Mis op Paasdag in de Kathedraal van St. Anna, zal zoals gewoonlijk met een pontificale H. Mis om 9 uur plaats hebben.

OFFICIELE BEKENDMAKINGEN.

Met ingang van de 10de Juni 1938 is aan den Gezaghebber van Aruba, I. Wagemaker, vier maanden vrijstelling van dienst verleend, met vergunning de vrijstelling van dienst in het buitenland door te brengen.

Aan den opziener der veldwacht op Curaçao S. G. Evertsz is twee maanden binnenlands verlof verleend.

De schrijver ten kantore van den Koloniaal Ontvanger A. P. Lowenthal is overgeplaatst en te werk gesteld ter Administratie van Financiën;

De schrijver ter Administratie van Financiën J. M. Hudson is overgeplaatst en te werk gesteld ten kantore van den Koloniaal Onvanger.

De commies M. E. Dovale is eervol ontheven van het voeren der kasboekhouding van de vreemdelingendienst op vanger van den Koloniaal Onvanger voor boeten en transactiegelden en overgeplaatst naar het kantoor van den Koloniaal Ontvanger.

De commies ter Administratie van Financiën, A. W. de Haseth is overgeplaatst en belast met het voeren der kasboekhouding van de vreemdelingendienst op Curaçao en met de functie van Sub-Ontvanger van den Koloniaal Ontvanger voor boeten en transactiegelden.

Aan den kommies der belasting 2de klasse op Curaçao V. P. A. de Pool is vier weken vrijstelling van dienst verleend.

Met ingang van de 16de April 1938 is aan den Gezaghebber der Bovenwindse eilanden J. D. Meiners vier weken vrijstelling van dienst en in aansluiting hieraan acht maanden buitenlands verlof verleend.

De deurwaarder voor burgerlijke zaken bij het Hof van Justitie, A. L. Pietersz is in activiteit hersteld.

De deurwaarder der belastingen op Curaçao O. May is eervol ontheven van de verdere waarneming van de functie van deurwaarder voor burgerlijke zaken bij het Hof van Justitie.

Met ingang van de 12de Juni 1938 is de Havenmeester op Curaçao W. Gauw in het genot gesteld van drie maanden vrijstelling van dienst en in aansluiting hieraan van een maand studieverlof, met vergunning genoemde tijd in het buitenland door te brengen.

Aan den telegrambesteller op Curaçao S. Francisca is dertig dagen vrijstelling van dienst wegens ziekte verleend, en voor de tijd van de vrijstelling van dienst is Edmundo Merced als zodanig benoemd.

Mej. C. E. v.d. B. Thielen, commies ter Administratie van Financiën is gemachtigd om bij onstentenis van den hoofdcommies op dat kantoor de officiele bescheiden namens den Administrateur van Financiën te tekenen.

Aan Mej. J. C. Statius Muller, adjunct-commies ter Inspectie van het Onderwijs is zes weken verlof wegens ziekte verleend.

De gouvernements-geneeskundige A. van der Sar is aangewezen om bij verhindering van den chef van den Militair geneeskundigen dienst dezen te vervangen.

De commies X. H. C. M. Krugers is eervol ontheven uit de functie van Hypotheekbewaarder op Aruba.

De commies Jhr. W. de Brauw, thans waarnemende de functie van Hypotheekbewaarder op Aruba is definitief als zodanig benoemd.

De wnd. Gouvernements-Secretaris
R. Boskaljon.

WELKOM.

Met 't M.S. Venezuela keert hier weer terug van verlof uit Holland, de Zeer Eerw. Pastoor H. Penninx.

Met het Franse S.S. Colombie zullen hier arriveren de Hr. en Mevr. Dr. Charles de la Try Ellis, voor een verblijf van enkele maanden hier en ter viering van het 40 jarig priesterfeest van Mgr. A. Ellis.

IN DANK ONTVANGEN.

Van den Heer Johan E. Mauricio een monster van het bekende tonicum Pabst bier.

K
KRO
O **Wereldprogramma**

Via P.C.J. Golflengte 31.28
19.24—20.24 uur Curaçaotijd
Zondag, 17 April 1938.

1. Wilhelmus — Opening
2. Leonore Ouverture No.1......... L. v. Beethoven Concertgebouw-Orkest o.l.v. Prof. Dr. W. Mengelberg
3. ZALIG PASEN! door Pater J. Dito O.P.
4. Christus cincit..............Fr. Liszt Basilica-koor o.l.v. Pius Kalt
5. „De triomf van het Kruis" door Pater Dr. H. van Rooyen O.S.C.
6. Gramofoonmuziek
7. De Wereld in Vogelvlucht en Berichten „Van en Voor de Missiepost" door Paul de Waart
8. Eventuele Actuele Aetherflitsen en Vaderlandse Kroniek
9. Sluiting.

Kolonlale Uitzending van de K.R.O. Via de P. H. I. op Golflengte 25.57 M. Van 9—10 uur Curaçaotijd.

1. Pomp and Circumstance March No. 1 — Edw. Elgar B.B.C. Symphonie-Oorkest o.l.v. den Componist
2. Christus ist auferstanden ...Jaspers Basilca-Koor o.l.v. Pius Kalt
3. ZALIG PASEN! door Pater J. Dito O.P.
4. Juilate Deo ....Aiblinger Akener Domkoor o.l.v. Th. Rehman
5. De Wereld in Vogelvlucht en Van en Voor de Missiepost door Paul de Waart
6. VROLIJKE REVUEKLANKEN
7. Sluiting.

DE TAAK DER STAAT.

De taak der staat is het te zorgen voor het algemeen welzijn.

Men weet, dat er twee theoriën zijn ocer de taak der staat, twee theoriën die echter niet slechts kamerwetenschap bleven, doch ook feitelijk zijn toegepast. De theorie als zou de taak der staat uitsluitend een negatieve taak zijn, uitsluitend er voor zorgen, dat de rechten der mensen gaaf bewaard zouden blijven. En onder die rechten begrijpt men dan een vrijheid, die den mens zou toekomen: een vrijheid, die werkelijk een miskenning inhoudt van zijn plicht als sociaal wezen. Aldus de eerste theorie.

De andere theorie valt in een ander uiterste door de taak der staat oneindig ver uit te breiden. Alles wat toch primaire taak is van ouders, van Kerk, met haar bovennatuurlijke opdracht, van het individu zelf, van particulier. De eerste theorie is beleefd, doch de andere viert nu in sommige landen hoogtij. Het is werkelijke een eigenaardig verschijnsel, hoe de taak der staat zich de laatste eeuwen heeft uitgebreid. Natuurlijk werd de staat veel toegewezen, omdat het leven gecompliceerder werd. Om een voorbeeld te geven.

De ouders hebben de plicht hun kinderen op te voeden. Doch dat deel van die taak n.l. het leren en schrijven etc. werd al spoedig overgedragen aan een of andere particuliere onderwijzer. Later toen dat te lastig bleek en ook niet altijd met de nodige zorg geschiedde, werd het aan de staat overgelaten, vervulde zij, tegen vergoeding, dat deel der taak der ouders, een uitbreiding der taak van de staat, als gevolg van het meer gecompliceerd worden van het leven.

Doch ook dat wat vroeger verricht werd door persoonlijk initiatief, als ziekenzorg, verpleging etc, het werd steeds meer overgelaten aan de staat. Het was of met de loop der tijden de mensen niet zo sterk meer gedreven werden tot daden van naastenliefde tot hun evenmens Kwam dit omdat de invloed van het Christendom verminder werd, bracht de hervorming dan toch werkelijk een verkoeling van Christelijk beleven? De staat moest alles maar doen.

Er moet een verklaring gevonden kunnen worden voor dat feit.

Persoonlijk initiatief geschut en gesteund door de staat, is het ideaal van veel staatslieden. Doch veelal laat men de staat maar wroeten, eist men veel van haar, staat ze aan veel critiek bloot. Te weinig initiatief en te weinig medewerking. Bij dit alles dient men echter niet te vergeten, dat waar we een volk vinden, dat weinig sociaal voelt en weinig bloeiend verenigings-leven bezit, de staat uit de aard der zaak wel tot veel dingen het initiatief moet nemen en niet mag wachten op een initiatief, dat toch nooit komt.

Voor landen waar een dergelijke toestand is, wordt regeren voor het bestuur, dubbel moeilijk. Er is meer te doen, daar er geen particulier initiatief is en er is meer critiek, daar de voorstellen niet uitgaan van de mensen zelf, en zij er dus vreemder tegenover staan. De bestuurders dienen wel te weten, dat hun taak dubbel zwaar is en dus meer werk vraagt, meer capaciteit eist, en minder dankbaarheid zal oogsten. Is het niet waar?

Br.

KRITIEKE JAREN VOOR CURAÇAO 1760 — 1752.

Het jaar 1750 is het jaar van een gevaarlijke opstand der slaven op Curaçao. Vele slaven trokken stil de stad uit en verborgen zich in de bossen en de grotten van Hato. Zij besloten daar tot een opstand. Vreemd genoeg, staat er in het verslag over deze opstand later door den gouverneur naar Holland opgestuurd, niet aangegeven, waarom men tot een opstand overging. Was het alleen de algemene zucht naar vrijheid, een verlangen om vrij te zijn van harde behandeling of is er een of andere bijzondere aanleiding tot deze opstand geweest? We weten het niet. Op de morgen van de zesde Juli kreeg de slavenleider, toen hij de slaven voor het werk opriep, als antwoord een kogel. Van uit de bergen kwamen velen aanhollen om ook de veebewaker te vermoorden. Men vernielde verder alles wat hun voor de hand kwam. Men stak de huizen in brand, waarschijnlijk om de anderen een sein te geven, tot de opstand. Daarna trok men Hato uit, vernielde huisjes en tuinen daar in de buurt. De aangerukte militie dreef hen terug tot het hek van Hato; aan beide kanten vallen er doden. Men drijft de opstandelingen steeds verder terug. Velen sprongen met vrouw en kinderen in zee. Wat een angst moest zich van die stakkers hebben meester gemaakt. De burgerwachten zorgden voor de verdere herstelling der rust. „De materiele schade was enorm; wat in tien jaar werd opgebouwd werd in één dag vernield", meent de gouverneur.

Vreselijk is er gestraft; we willen er niet op door gaan. Van zelf vraagt men zich af: Was dat harde optreden wel taktisch? We begrijpen de angst voor nieuwe opstanden, maar zulk een harde optreden moest wel meer verbitteren.

Eerlijkheidshalve moeten we ook vermelden, dat er in 1751 twee plakkaten verschenen, waarbij resp. het bestraffen der slaven aan de burgerwachten en de particulieren verboden werd.

Het gevolg is dan ook, dat het jaar daarna er maar steeds meer slaven ontvluchtten. Ze zoeken een heenkomen naar Coro.

Vluchtte er vroeger een slaaf naar Coro, dan werd hij na enige tijd wel weer door de Spanjaarden uitgeleverd, doch de vluchtelingen troffen nu een betere regeling voor hen. De koning van Spanje had op 25 Sept. 1751 te Caracas en op 8 April 1752 te Coro laten afkondigen, dat zo er slaven uit de Hollandse kolonien naar de Spaanse bezittingen kwamen, met het verzoek, om Katholiek te worden, men hen niet meer mocht verkopen, doch dat ze dan ipso facto vrij zouden zijn.

Er vluchtten er zoveel uit Curaçao, dat men bang werd dat er binnenkort niet genoeg werkkrachten op Curaçao zouden over zijn. Men had al eens een schip naar Coro gestuurd om de vluchtelingen terug te halen, doch tevergeefs. Men wees er op, dat men toch altijd aan elkaar de weggevluchte slaven had terug gegeven.

Men had zelfs met San Domingo een verdrag, waarin dat ook stond.

Het was alles tevergeefs, men bleef bij de nieuwe tactiek.

We zagen onlangs in een artikeltje over „Porto Rico en de Hollanders", hoe er ook van de Bovenwindse eilanden, ten gevolge van dit bevel van den Spaansen koning, vele slaven naar Porto Rico vluchtten. Het werd tot een diplomatiek incident in den Haag, doch we weten niet of men die nieuwe bepaling introk. Wel schijnt de Spaanse gezant in den Haag erkend te hebben, dat dat vluchten niet alleen maar een verlangen was om Katholiek te worden.

Een vreemde tactiek is het volgens onze mening, die ook kan ingegeven zijn, om de kolonies der Hollanders en Engelsen nadeel te berokkenen. Misschien was het ook gedeeltelijk een medelijden met de toestand der slaven. Zij werden doch immers vrij, als ze daar in Coro aankwamen. De houding der Spanjaarden tegenover de slaven is wel een beetje anders geweest, als wij denken. Men zie maar eens naar het werk van de H. Petrus Claver en zijn groep te Cartagena.

Op Curaçao stak men de koppen bij elkaar, dit kon immers de economische ondergang van Curaçao worden. 90 plantagehouders en kooplui, (dat zullen wel zo wat alle plantagehouders en kooplui van die tijd geweest zijn), richten een rekest tot den gouverneur, om nog eens zijn best te doen, daar aan de overkant. Een interessante redenering uit dit rekest is, voor ons katholieken, het volgende: *Men moet daar in Coro niet vergeten, dat de slaven hier vrijheid van godsdienst genieten.*

M.a.w. Katholiek zijn, kunnen ze hier ook wel. Men moet toegegeven, dat er sinds 1700 een priester op Curaçao is. doch de zielzorg is nog heel moeilijk. Feitelijk stond er één priester voor het hele eiland, huwelijken sluiten was onmogelijk. Dagelijks ???? doch het moet die priesters moeilijk gevallen zijn om een werkelijk geregelde zielzorg uit te oefenen. Daarbij komt nog, dat die zielzorg bemoeilijkt werd door de herhaalde rastwisten onderling. Herhaaldelijk komen er vermaningen van den gouverneur om toch niet te twisten onderling.

Het rekest is van het jaar 1752. Opvallend is het, dat de katholieken in hetzelfde jaar in de Breedestraat met een kerkje kunnen beginnen, dit werd de latere kathedrale kerk, toen nog een heel klein huisje; daar er om militaire redenen geen grote huizen op Otrabanda gebouwd mochten worden.

Onwillekeurig komt bij ons het vermoeden op, „Zou men dat bouwen van dat kerkje juist in deze tijd hebben toegestaan, om met feiten te kunnen bewijzen, daar in Coro, dat hier werkelijk volledige vrijheid van godsdienst was?"

Tot overmaat van ramp brachten de Europese oorlogen mee, dat er zowat geen enkel schip op Curaçao binnen liep. Overal was gevaar voor zeeroof, het wettelijk erkende bedrijf in oorlogstijd. De toestand op Curaçao werd door dat alles zo gevaarlijk en moeilijk, dat de gouverneur Faesch deze woorden naar Holland schrijft in zijn brief van 28 Dec. 1752. „Het is al zo ver gekomen, dat de gemene man niet meer aan de kost kan komen. De ganse scheepvaart ligt in de grond en de kooplieden, die nog negotie hebben, worden door de ongelukkigen geruineerd. De armoede hier te lande is groot en onbeschrijfelijk."

Het zijn voorbije dagen van veel ellende.

Br.

ST. ANNA-KERK OTROBANDA.

Paas-Zondag.

Om 9 uur Pontificale Hoogmis. Kwart over 8 zal de H. Communie worden uitgereikt.

HEILIGE FAMILIE-KERK SAN MATEO.

Pasen.

9 uur: plechtige Hoogmis
7 uur: plechtig Lof.

2e Paasdag.

half 7: gezongen H. Mis.

PAROCHIEKERK TE GROOT KWARTIER.

Paas-Zondag.

4.30. Vroegmis.
6. H. Mis voor de Portugezen.
7. Kindermis.
8.15. Plechtige Hoogmis.
5. Plechtig Lof voor de Portugezen.
7. Plechtig Lof met feestpreek.

Paas-Maandag.

6. Stille H. Mis.
7. Hoogmis.

C. V. B.

Naar het Bestuur van de C. V. B. ons mededeelt, gaat de wedstrijd Jong-Holland—Asiento niet door.

BENOEMINGEN.

Door Z. H. Exc. Mgr. P. I. Verriet zijn benoemd tot Pastoor te Kralendijk op Bonaire de ZeerEerw. Pater H. Pennings, tot Pastoor te Janwee de Zeer Eerw. Pater L. Tolenaar, tot Pastoor te Jan Doret de Zeer Eerw. Pater A. Specle tot Pastoor te Groot Kwartier de Zeer Eerw. Pater P. Paanakker. Tot rector bij de Fraters en assistent van de St. Familiekerk de ZeerEerw. Pater R. Hofhuis.

Deze benoemingen gaan in op 25 April.

KOLONIALE STATEN.

In de Dinsdag gehouden vergadering van de Koloniale Staten heeft de commissie tot onderzoek van de geloofsbrieven rapport uitgebracht en werd mededegeeld, dat alle geloofsbrieven in orde waren.

De heer George Ferguson werd benoemd tot griffier van de Staten.

DS. NIEMOLLER IN ARREST.

Medeleven van de gelovigen.

Omtrent de speciale godsdienstoefening, welke Zondag 13 Maart l.l. gehouden *is in de Apostel Pauluskerk te Berlijn in verband met de overbrenging van ds. Niemoeller naar het concentratiekamp te Sachsenhausen*, verneemt „De Standaard" uit een correspondentie o.a. de volgende bijzonderheden:

Reeds een uur vóór de aanvang van de dienst, was de kerk, die zich in een van de volkrijkste wijken van Berlijn bevindt, nagenoeg geheel gevuld. Langzamerhand vulden zich ook de galerijen en de koorruimten en omstreeks half acht was elk plaatsje bezet, zodanig, dat het niet mogelijk was ook maar ergens een stukje van de kerkvloer te zien.

Onder de aanwezigen merkten wij ook Mevr. Niemoeller op, die op een hoekje van een der zijbanken een plaatsje heeft gevonden.

Om 8 uur, tegen dat de dienst zal aanvangen, rijst plotseling de gehele verzamelde gemeente van haar plaatsen op. Door de hoofdingang schrijdt een lange stoet van naar schatting 60 predikanten, allé in ambtsgewaad, het kerkbouw binnen.

Als alle predikanten, onder wie zich de vertegenwoordigers van alle Pruisische provincies (tot Pommeren en Oost-Pruisen toe) bevinden, plaats genomen hebben, voorzover er in de ruimte voor 't altaar nog stoelen beschikbaar zijn en anders zich in de doorgangen hebben opgesteld, vangt de dienst aan.

Aanknopend aan de woorden in de eerste Petrus-brief: „Dewijl ook Christus voor ons heeft geleden, ons een voorbeeld nalatende, opdat gij Zijne voetstappen zoudt navolgen", sprak de voorganger ds. Wiese.

„Nooit was een zaak rechtvaardiger dan die van Jesus Christus. Echter, die ten hemel schreeuwende verdorvenheid zijner tegenstanders, de laagste en boosaardigste instincten in de harten der z.g. leiders der kerk, benevens van haat vervulde en van alle rechtvaardigheidszin verstoken politieke machthebbers eisten zijn dood.

Dat Hij zich tegen de boosaardige gezindheid van zijn vijanden niet verzet, is geen zwakte, is integendeel de grootste kracht: Zijn passiviteit in Zijn hoge activiteit.

Laat ons bereid zijn de vermaning van den apostel te volgen. Wij weten het, dat wij ons hier in tegenwoordigheid van den lijdenden Christus bevinden.

Allereerst denken wij, bij de vermaning, aan de bittere nood der kerk in het heden, en in het bijzonder aan onze Belijdenis-kerk.

En bij deze vermaning denken wij ook in het bijzonder aan het lot van onzen broeder ds. Niemöller. De speciale rechtbank heeft in haar vonnis te kennen gegeven, dat hij gehandeld heeft uit motieven, die slechts tot eer kunnen strekken, en dat zijn handelingen niet tegen het heil en het welzijn van het Duitse volk gericht zijn geweest. Verder stond in het vonnis, dat de vestingstraf en een gedeelte der geldboete door het voorarrest als afgedaan zou beschouwd worden. Dus mochten wij verwachten, dat hij aan ons, aan zijn gezin, aan onze kerk, en aan zijn ambt zou teruggegeven worden. In plaats daarvan bevindt hij zich nu in het concentratiekamp (luid gemompel der gelovigen).

Bezinnen wij ons op het woord: Laat u niet verbitteren, verliest de moed niet, versaagt niet".

Achtereenvolgens traden hierop de vertegenwoordigers der Pruisische kerkprovincies naar voren, om ieder enige woorden tot de verzamelde gemeente, of wel tot de familieleden van ds. Niemöller te richten.

Het aantal der hoorders werd op 2200 geschat. De voorbereiding was in alle stilte geschied, daar men ten sterkste voor een verbod vreesde. De naam van den predikant was tot het laatste ogenblik geheim gehouden.

HET VATICAAN EN DE ROMEREIS VAN HITLER.

De Romeinse correspondent van de „Temps" onderzoekt het probleem, of Hitler zich bij zijn Rome-reis ook naar het Vaticaan zal begeven. Heel algemeen kan gezegd worden, dat een ontvangst in het Vaticaan, als dat gewenst wordt, door den H. Vader in alle omstandigheden zal worden toegestaan, daar dit in de lijn ligt van de Vaticaanse gewoonten. In Rome wordt gezegd, dat Mussolini een bezoek van Hitler aan het Vaticaan nodig vindt met het oog op de uitwerking van de assen-politiek in het Donaubekken: een voorbijgaan van den H. Vader door den als gast in Italië vertoevenden Hitler zal bovendien de gevoelens van het Italiaanse volk kwetsen. Als Hitler niet door de bronzen deur gaat, dan zal hij hiermee openlijk van de heersende Kultuurkampf getuigen. Maar juist deze Kultuurkampf met de uiterst gespannen verhoudingen tussen Berlijn en Vaticaan, maakt een bezoek van Hitler aan den Paus juist zo moeilijk. Hier komt nog een moeilijkheid bij. Voor het verdrag van Lateranen geld het als een belediging voor den Paus, als een staatshoofd in Rome kwam zonder den Paus te bezoeken. De gang naar het Vaticaan was eenvoudig etiquette. Nu is de toestand van den H. Vader geheel anders, zodat de symbolische erkenning van zijn rechten door de in de Rome vertoevende heersers niet meer absoluut noodzakelijk is. Men gaat nu niet meer om pure redenen van étiquette naar het Vaticaan.

Gods Voorzienigheid zal zich daar het duidelijkst tonen, waar bij het nederigst vertrouwen vindt.

Tijd is geld, maar het is niet gemakkelijk om het een schuldeiser te doen geloven.

WERELD IN VOGELVLUCHT.

NEDERLAND.

Overgenomen uit de Beurs- & Nieuwsb.

Naar Aneta verneemt zijn de heren van Duyl, Dr. Dyt en Duys thans doende om te komen tot een groepering van sympathiserenden met als basis een sociaal economisch streven, dat speciaal gericht is op een verlichting van bestaande noden onder het Nederlandse volk.

Een politiek streven staat niet op de voorgrond. Mogelijk wordt dit later ingeschakeld, ter bereiking van bepaalde doeleinden, mede daar de initiatiefnemers de volksinvloed geenszins willen uitschakelen. Om deze reden wordt ook het eenleidersbeginsel niet gehuldigd, doch een collectieve leiding, daar deze meer in overeenstemming is met de Nederlands volksaard. Van de oprichting van een uitgesproken politieke partij is dus nog geen sprake.

Het bedrag der vrijwillige bijdragen is thans tot 94.000 gulden gestegen.

In Maart kwamen in de Waterweg 1267 schepen binnen. In Antwerpen 1022, in Hamburg 1606. In Maart 1937 waren deze aantallen respectievelijk 1210, 1120 en 1527.



SPORT - RUBRIEK

Officiële Mededelingen
van
"De Curaçaose Voetbalbond".

COMPETITIE — PROGRAMMA.

MUNDO — NOBO

17 April 1938: A-klasse — Asiento 1 — Jong Holland 1 (H. Elfrink)
17 April 1938: Res.A-klasse — Hercules 2 — Transvaal 2 (I. Dania) *
18 April 1938: A-klasse — Hercules 1 — R.C.C. 1. (W. Hagendijk)
18 April 1938: B-klasse — Jong Curaçao — Hilversum (O. Suarez) *
24 April 1938: A-kklasse — Feijenoord 1 — S.U.B.T. 1. (A. Oehlers)
24 April 1938: Res. A-klasse — Hercules 2 — R.C.C. 2. (A. Ercol) *
1 Mei 1938: A-klasse — Scherpenheuvel 1 — Hollandia 1
1 Mei 1938: B-klasse — Arsenal — Atletico *
1 Mei 1938: Juniores — R.C.C. — S.U.B.T. **

RIO CANARIO

18 April 1938: B-klasse — Atlantico — Be Quick (H. Nevel) *
24 April 1938: A-klasse — Asiento 1 — Transvaal 1 (J. Gast)

SCHERPENHEUVEL

17 April 1938: A-klasse — Feijenoord 1 — Hollandia 1 (A. Jesurun)
18 April 1938: Res. A-klasse — Scherpenheuvel 2 — S.U.B.T. 2 (B. L. Dijk)
24 April 1938: B-klasse — D.C.C. — Jong Curaçao. (E. Jansen)

De A-klasse wedstrijden beginnen om half vijf.
De andere wedstrijden beginnen om 3 uur.
De Juniores wedstrijden beginnen om 9 uur v.m.

De Vereniging R.C.C. is beboet met ƒ 5.— wegens in de wedstrijd tegen Transvaal 2 (10 April) uitkomen met een ongerechtigde speler (R. Rosario).

DE VERENIGINGEN WORDEN ER NADRUKKELIJK OP GEWEZEN DAT BOETES BINNEN EEN WEEK NA BEKENDMAKING BETAALD MOETEN ZIJN.

Ingeschreven als werkende leden van:
Jong Curaçao V. Martes
Hollandia J. van Doorenspeek
Hilversum G. Martis, J. C. Gurtina, M. Rosa
Atletico R. Confesor

Afgeschreven van de ledenlijst van:
Jong Curaçao J. Jacobs, J. Daantje, J. M. Hooi, A. la Cruz en H. Mamber
S.U.B.T. E. F. Doran, E. R. A. Jansen
Atletico A. Antonio, A. Jacobs.

OEFENING VOOR SPELERS DIE EVENTUEEL IN AANMERKING KOMEN VOOR PLAATSING IN HET BOONDS-ELFTAL. DONDERDAG 14 APRIL 1938.

MUNDO NOBO.

E. Vos (R.C.C.)
A. J. Maduro (SUBT) — J. Hollander (RCC)
W. Leers (J.Hol) — A. St. Jago (J. Hol) — H. Royer (J. Hol)
G. Pardo (J. Hol. — J. Ramirez (J. Hol.) — C. Bosch (SUBT) — L. Leonora (J. Hol.) — R. Bernabela (Feijen.)

Aanvoerder: A. J. Maduro
Shirt: Blauw-geel

O

Aanvoerder: M. Nahar
Shirt. Wit

J. Pannefiek (RCC) — A. Lo Ning Hing (Transv. — C. BloemendaalJ. (Asiento) — P. Coffie (Scherp.) — H. vd Eem (Asiento)
E. Ruiz (SUBT) — M. Nahar (Trans.) — A. Bosnie (Transv.)
A. de Koop (Transv.) — E. Rosina (Scherp.)
J. Pinedo (Herc.)

Reserves:
J. Casper Transvaal, O. Troeman J. Hol., E. Atalida Hercules, W. Goedhart Transvaal, T. Newton Scherp. H. A. Maduro SUBT, J. Pietersz SUBT, F. Janssen Feijen.



VIOOLTJES ONDER STOLPEN. Een gezicht op het Viooltjes-veld te Henfield, Sussex, waar niet minder dan 50.000 viooltjes in bloei staan. De viooltjes groeien op het veld maar elke plant is gedekt door een glazen stolp.

DE MAN ZONDER GEHEUGEN.

Wedervaren van een Zweeds ingenieur. — In Parijs als krantenverkoper weergevonden — Geopereerd en hersteld.

Gevallen van geheugenverlies komen betrekkelijk veel voor. Nog maar kort geleden werd zo'n geval gemeld van een jongeman, die in Baden opgepikt was, waar hij rondzwierf, omdat het hem niet mogelijk was, zich zijn naam of woonplaats te herinneren. Men nam hem in behandeling en wist hem tenminste zo ver te brengen, dat hij in staat was met tuinarbeid de kost te verdienen. Hij is zeer gelukkig bij zijn arbeid, maar zijn geheugen is nog steeds niet teruggekeerd; het blijft dus een raadsel, wie deze man feitelijk is.

Een ander geval is dat van een Zweeds ingenieur. Deze woonde in de omgeving van Stockholm, was zeer gelukkig getrouwd en vader van een dochtertje.

Daar hij buitengewoon eerzuchtig was, beduidde het voor hem een groot geluk, toen hij op zekere dag — ongeveer 4 jaar geleden — naar Engeland ontboden werd, om daar nadere onderhandelingen te voeren omtrent een spoorwegplan. Hij hoopte een grote en eervolle opdracht te krijgen. Vol blijde verwachting vertrok hij, na een teder afscheid van vrouw en kind. De reis voerde hem eerst naar Parijs, waar hij met enkele geldmannen spreken zou. Uit Hamburg kreeg zijn vrouw een kaart, dat hij het goed maakte en vol goede hoop was.

Daarna wachtte zij echter dag na dag tevergeefs op nadere berichten. Zij hoorde niets meer van haar man. Het was alsof de aarde hem verzwolgen had. Alle nasporingen, welke zij liet doen, bleven zonder succes. Hij scheen niet in Parijs aangekomen te zijn, in ieder geval was daar niemand vermist. Het was en bleef een raadsel, waar hij toch terecht gekomen was. Voor zijn vrouw brak nu een zware tijd aan. De nalatenschap van haar man was niet bijzonder groot en zij moest een betrekking zoeken om voor zichzelf en haar kind de kost te verdienen.

Langzamerhand gaf zij de hoop op, nog ooit iets van haar man te horen, hij kon immers niet meer onder de levenden zijn. Er was immers anders geen enkele reden, waarom hij haar zonder bericht gelaten kon hebben.

Week na week, maand na maand, verstreek... Vier jaar waren zo verlopen.

Enige tijd geleden nu, had de broer van de vrouw zaken in Parijs af te handelen. Toen hij in een café zat, trad een krantenverkoper binnen, die ook aan zijn tafeltje kwam. Toevallig viel het oog van de Zweed op het gezicht van den krantenverkoper en met een ruk sprong hij op...

Dat was immers zijn zwager... de lang vermiste! Maar een blik op den man deed hem in twijfel geraken. Die armzalige verschijning in dat op de draad versleten costuum en zijn goed geklede, krachtige zwager... het viel moeilijk met elkaar te rijmen.

In ieder geval betaalde hij snel en betaalde den krantenverkoper op straat. Hij sprak hem aan, om zich te vergewissen of zijn vermoeden juist was en om te weten te komen, hoe alles in elkaar zat, maar de krantenverkoper keek hem niet begrijpend aan.

Hij scheen hem niet te herkennen en verbond blijkbaar ook geen voorstelling met de naam, waarmede de Zweed hem aansprak. Deze liet zich echter niet zo spoedig afschepen en nodigde den armen krantenverkoper op een souper in een eenvoudig restaurant.

Toen de man zich alles goed had laten smaken, werd hij langzamerhand ver- [illegible] absoluut vreemde naam, maar alle vragen naar zijn afkomst beantwoordde hij slechts met een schouderophalen.

De Zweed gaf echter de hoop nog niet op, want er waren zoveel kleinigheden, waaraan hij zijn zwager beslist herkende. Daarom begaf hij zich met den weergevondene naar een dokter en liet hem daar nauwkeurig onderzoeken. De dokter constateerde een geval van absoluut geheugenverlies, veroorzaakt door een druk van een schedelsplinter op de hersenpan, moet door een slag gekwetst zijn geweest. Hij meende echter, dat een genezing mogelijk was door een operatie!

Hij verrichte deze operatie en na zeer korte tijd was de zieke geheel hersteld. Tot onuitsprekelijke blijdschap van zijn zwager, was zijn geheugen weer geheel in orde en hij herinnerde zich tot aan het ogenblik van zijn ongeluk alles volkomen.

Toen hij bij zijn reis in Parijs aankwam, was hij, zonder eerst een hotel te bezoeken, rechtstreeks naar den heer gegaan, die hem verwachtte. Het was laat geworden en op de terugweg naar het station was hij door een eenzame slecht verlichte straat gekomen. Plotseling hadden twee mannen zich op hem geworpen en hij had een slag op zijn hoofd gekregen. Toen was hij bewusteloos geraakt. Wat er verder gebeurd was, wist hij niet meer.

Zijn zwager stelde nu een onderzoek in en vernam, dat hij in een ziekenhuis gebracht was, totaal uitgeplunderd, zelfs zijn kleren had men hem beroofd. Toen hij weer hersteld was, werd hij ontslagen. Een der Zusters had medelijden met hem en bezorgde hem een baantje als krantenjongen, iets wat hij tenminste doen kon. Op deze manier had vier jaar het hoofd boven water gehouden. Thans heeft de zwager hem naar zijn gelukkige zuster teruggevoerd. De ingenieur voelt zich na de operatie buitengewoon goed en zal zijn werk spoedig weer kunnen hervatten.

DE TSAAR BRENGT EEN BEZOEK BIJ RASPOETIN.

De eerste ontmoeting.

Er is reeds heel wat geschreven over de geheimzinnige persoonlijkheid van Raspoetin. Thans willen we iets vertellen waarvan een officier die in 1911 tot een regiment der keizerlijke lijfgarde behoorde, zelf getuige is geweest. Toentertijd voelde de Tsarewitsch zich zeer ziek, hij leed aan grote bloedverliezen, uit een wonde, die een tuinman der keizerlijke tuinen in Czarkoje-Zelo hem door een ongelukkig toeval toegebracht had.

De Tsaar en de Tsarina die hun zoon als hun afgod beminden waren de wanhoop nabij. Bij die gelegenheid vertelde een der hofdames aan de Tsarina, dat in Siberië een kluizenaar woonde, die, naar men beweerde alle ziekten op wonderbare wijzen genezen kon. De Tsarina sprak [illegible] de lange reis te [illegible] den Tsarewitsch te redden. Als escorte werd het escadron van het garderegiment, waartoe de officier, die dit verhaal vertelde, behoorde, aangewezen.

Na een reis van verschillende dagen kwamen wij in de woestijn van Sarrofaan, waar de beroemde Raspoetin vertoefde, hij woonde in een soort hol, en werd door de boeren van levensmiddelen voorzien als dank voor zijn wonderbare genezingen. Overigens was Raspoetin niet zijn ware naam. De boeren noemden hem „raspoetin" wat zoveel betekent als „helderziende man".

Hij was 'n geëxcommuniceerd monnik, maar wegens zijn vrome wonderbare geneeskracht lieten de vrome boeren hem ongemoeid.

Ik herinner mij nog levendig de rampzalige morgen, waarop de keizerlijke familie Raspoetin leerde kennen! Men stelde een groezelige boer voor, die echter ondanks zijn verlopen uiterlijk een diepe indruk op ons maakte. Zijn blik was als van staal en had een onbeschrijfelijke dwingende macht. Raspoetin geraakte in de tegenwoordigheid van den Tsaar absoluut niet in verlegenheid, men kon zijn manier van toespreken haast ongeneerd en brutaal noemen. Nadat men hem den Tsarewitsch voorgesteld en hij deze onderzocht had, sprak hij zelfbewust: „Ik en God: wij zullen hem genezen."

Drie dagen bleven wij daar, gedurende [illegible] de zorgen van Raspoetin toevertrouwd, die hem driemaal per dag zelftoebereide dranken ingaf. Voor het toedienen van deze medicijn verrichtte Raspoetin eerst een gebed. De derde dag hielden de bloedingen van den Tsarewitsch [illegible] hij zag er werkelijk [illegible]. Onder de indruk van dit gebeurde vroeg de Czaar Raspoetin of hij niet naar Petersburg wilde komen.

„Waarom niet, vadertje?" antwoordde Raspoetin. „Petersburg is een aardige stad en ik zal me daar nuttig kunnen maken."

Hierop werd afscheid van Raspoetin genomen en wij keerden naar Petersburg terug.

Durf te leven, kwel u niet
Met te veel gedachten,
Doe uw werk en zing uw lied
Onder blij verwachten.
Denken doodt, en doen verlicht!
Op! de mens moet hand'len,
Niet slaan en met bedrukt gezicht
Als in dromen wand'len.
Kracht, gezondheid, raad en baat
Voor uw zielenoden
Is in d' arbeid, in de daad
U van God geboden.

Zwaar getob maakt menig mens tobzwaar.

Linkse handen... links bestaan.